ДЗВІНСКІ ЎЗГОРАК

Кроч на свой родны,
дзвінскі ўзгорак,
каб глядзець
у будучую сінь

ГРАМАДСКА-ПАЛІТЫЧНАЯ ГАЗЕТА ВІЦЕБСКАГА РАЁНА, №7 (132)
ЧЭРВЕНЬ 2021 ГОДА

ПЕРАСЬЛЕД

«ЛЮДИ ПОНИМАЮТ, ПОЧЕМУ Я ЗДЕСЬ»

Оппозиционер, диссидент, активист, общественный деятель, юрист и издатель — так определяют Бориса Хамайду. Недавно он отсидел 8 суток, которые ему присудили за бело-красно-белый зонтик и такую же ленту.

– В этом году вам исполнилось 73 года, подавляющее большинство из которых вы прожили в Витебске. Что для вас значит этот город?

– Я коренной витеблянин. Это город, в котором я родился, считаю, что это лучший город в мире. Я верен ему. За всю жизнь я здесь не был только во время армии – два с половиной года – и еще три года работал в Тюмени, а так всю жизнь здесь прожил. И мои родители здесь жили.

– Для большинства витеблян вы известны как старейший оппозиционер в городе, однако не многие знают, что в свое время вы около 15 лет отработали в государственных учреждениях. Расскажите, пожалуйста, об этом периоде жизни.

– Я всегда мечтал стать следователем. Дважды поступал на юридический факультет БГУ. Первый раз – до армии, но тогда не прошел, и меня забрали служить. И уже после армии, чтобы было проще поступить, я устроился в Железнодорожный суд судебным исполнителем. И после этого уже поступил на заочное отделение. То есть я работал в суде и шесть лет учился в университете. Был судебным исполнителем и секретарем судебного заседания, и поэтому всю эту кухню знал хорошо, мне легко было учиться, я мог даже на лекции не ходить, но сдавать зачеты и экзамены, так как у меня были богатые практические знания.

По окончании учебы мне предложили работу в Управлении юстиции облисполкома, и я пошел туда консультантом по правовой пропаганде. Еще несколько раз я возвращался к работе в суде, меня оттуда просто не хотели отпускать. В 1986 году я решил поехать на заработки в Сибирь, где начал работать на станции Тюмень. По возвращении с заработков меня даже приглашали на должность судьи, но я не согласился, потому что уже выбрал свой путь – политику.

– Вы много лет отработали в Железнодорожном суде, но в более поздние времена именно этот суд неоднократно репрессировал вас. Из последнего – 8 суток административного ареста, к которым вас приговорили в начале этого месяца. Не обидно ли вам?

– Мне не обидно. Я делаю свое дело, а они делают свое. Я честен, потому что борюсь ради страны. Но да, мне кажется, что в былые времена мы в суде были более ответственными в отношении работы.

– Для большинства жителей города вы – человек, который почти ежедневно стоит у Синего дома (так в Витебске называют здание возле площади Свободы, одна сторона которого долгое время была окрашена в синий цвет. – «Белсат») и распространяет независимые издания. Расскажите, когда и с чего это началось.

– Вот на этом месте возле Синего дома в 1992 году стоял Владимир Плещенко, вначале – председатель Витебской рады БНФ, позднее – руководитель областной организации КХП БНФ, и собирал подписи за роспуск Верховного Совета 12 созыва. Место мне понравилось, и с марта 1997 года я начал здесь распространять газеты, стоять с плакатами против Лукашенко и диктатуры. И до самой своей смерти в 2006 году со мной рядом стоял Владимир Плещенко.

В те времена было очень опасно стоять. Много было старых просоветских людей, они на нас наваливались, оскорбляли и кричали, лезли в драку. Фактически, каждый день был как на фронте. Сейчас уже люди другие, особенно никто не цепляется. Сменилось целое поколение.

Когда я в последний раз сидел в ИВС, при досмотре один милиционер сказал, что меня знают уже три поколения витеблян. Я подумал, что по годам не получается, но он так сказал мне.

Все предыдущие годы, что я выходил, я думал, что я сам по себе. Но оказалось, что нет. Люди видели меня. И когда были такие моменты, что меня не было на месте, люди начинали интересоваться, где я, что со мной случилось. Выходит так, что люди меня уже ассоциируют с городом. Вот я стою – тогда все хорошо, когда меня нет – они начинают волноваться.

Я уже достиг того момента, что уже могу просто поставить стул и сесть, и люди будут понимать, почему я здесь сижу. Поэтому когда у меня забрали зонтик и бело-красно-белую ленту, посадили на 8 суток, я сказал себе, что все равно буду выходить. Люди меня поймут.

– Как вы восприняли выборы 2020 года и их последствия?

– Я хорошо помню 1994 год, и тогда был лозунг – «Лишь бы не Кебич». Избрали Лукашенко. Этот лозунг очень опасен для государства, так не должно быть. Но это повторилось в 2020 году.

Когда я увидел очереди, которые ставят подписи за Бабарико, за Тихановскую, за Цепкало, я сказал: «Слушайте, а кто они такие? Что за ними стоит? Где они были до 2020 года?» А мне говорят, что лишь бы не Лукашенко. Весной 2020 года я людям говорил не ходить, что нужен бойкот. Это был единственный нормальный выход. Но людей призвали пойти на эти незаконные выборы. Выходит, что выборов не было, никто не считал голосов, но потом начали говорить, что выбрали Тихановскую, однако для меня она тоже никто, потому что, опять же, выборов не было.

– А если сосредоточиться на положительных результатах тех событий, что вы можете отметить?

– Единственное, чем я себя и остальных успокаиваю, события 2020 года – это была генеральная репетиция. В воскресенье, сразу после выхода из ИВС, я зашел в магазин, и один незнакомый человек подошел ко мне и пожал руку, а потом снова вернулся и дал денег на продукты.

Это белорусская солидарность. И это главное достижение 2020 года. Люди начали помогать друг другу. В изоляторе у меня забрали мобильный телефон, но в то же воскресенье ко мне пришли молодые люди и принесли другой. Солидарность работает, и это очень хорошо. И если есть солидарность, то у нас все получится. Тогда и Площадь у нас получится.

Виктор Старовойтов
«Белсат»

Чытайце сайт
Віцебскага раёна:
http://vicebskreg.by

ПРАВЫ ЧАЛАВЕКА

СУДАВОДСТВА ПА СКАРЗЕ СПЫНІЛІ

14 чэрвеня судовая калегія ў грамадзянскіх справах Віцебскага абласнога суду разгледзела скаргу шасці віцяблянак на дзеянні намесніка начальніка Першамайскага РАУС Івана Доўгага. Жанчыны былі затрыманыя 13 студзеня за «пікет у лесе» і беспадстаўна кінутыя ў ізалятар. Судаводства па скарзе «лясных фей» (так іх пачалі называць у інтэрнэце) спыненае: калегія пастанавіла, што справа не падлягае разгляду ў грамадзянскім судзе.

Скаргу ў абласны суд падавалі жыхаркі Віцебску Людміла Валадкевіч, Тамара Ільіна, Людміла Камінская, Раіса Кухто, Алена Каснова і Таццяна Севярынец. Рашэнне ў справе прымала судовая калегія ў складзе суддзяў Святланы Волкавай, Таццяны Дзегцяровай і Марыны Острыкавай.

12 сакавіка жанчыны звярнуліся спачатку ў суд Першамайскага раёну Віцебску са скаргай на незаконныя дзеянні намесніка начальніка Першамайскага РАУС Івана Доўгага, які 13 студзеня аддаў загад затрымаць віцяблянак да суду на 72 гадзіны і змясціць у ІЧУ. Скаржніцы палічылі дзеянні Доўгага незаконнымі, якія парушалі іх грамадзянскія правы на свабоду, прасілі прызнаць гэта і суд. Але суд скаргі не задаволіў і абавязаў заяўніц аплаціць судовыя выдаткі (па 4 рублі 85 капеек).

Віцяблянкі з рашэннем раённага суду не пагадзіліся. Прасілі абласны суд пастанову адмяніць і прыняць новае рашэнне па сутнасці заяўленага патрабавання. Жанчыны лічаць, што суд першай інстанцыі парушыў працэсуальныя нормы, нормы матэрыяльнага права, а таксама міжнародныя нормы.

Усе заяўніцы пададзеную апеляцыю падтрымалі. Дадалі, што Іван Доўгі не меў ніякіх аб'ектыўных падставаў для іх затрымання. Абурыла і агульнае стаўленне да іх з боку міліцыянтаў у пастарунку. Цягам васьмі гадзін жанчынам не давалі есці, у выніку ў Севярынец і Ільіной падвысіўся ціск. Тамара Ільіна трапіла ў лякарню з гіпертанічным крызам. Найбольш абурыў жанчын факт паўторнага затрымання на самым ганку Першамайскага РАУС, калі пасля апытання і складання пратаколаў іх нібыта «адпусцілі», але праз пару хвілін ізноў затрымалі і адправілі ў ізалятар часовага ўтрымання. Прычым пратаколаў паўторнага затрымання ніхто на іх ужо не складаў.

Віцяблянка Раіса Кухто казала ў судзе, што пасля затрымання ў яе здарыўся маральны шок.

«Усё жыццё я імкнулася шліфаваць свае маральныя нормы, але тое, што адбылося з намі – гэта здзек. З людзьмі гэтак нельга: выпусціць і тут жа вярнуць! Гэта, відаць, было запланавана. У мяне дагэтуль – шок. І я цяпер не ведаю, як жыць, калі разбураныя ўсе маральныя нормы, тое, чым я жыла. Мяне, маленькую жанчыну, проста так могуць захапіць, паставіць тварам да сцяны і пасадзіць. Гэта здзек!» – сказала жанчына.

Пасля перапынку судовая калегія агучыла сваё рашэнне: пастанову суду Першамайскага раёну Віцебску ад 12 сакавіка адмяніць, а судаводства ў справе спыніць.

Прымаючы такое рашэнне, судовая калегія сыходзіла з таго, што заяўніцы, абскарджвалі дзеянні Івана Доўгага як службовай асобы, якая вядзе адміністрацыйны працэс. Пададзеная заяўніцамі скарга разгледжаная судом у парадку, прадугледжаным арт. 353 і 357 ГПК, і пры такіх абставінах рашэнне суду не можа быць прызнанае законным і мусіла быць адмененае. Справа не падлягае разгляду ў грамадзянскім судзе з прычыны яго пазаведамаснасці.

Якаў Дрозд

ДЗЯРЖКАНТРОЛЬ

У КРАМАХ ЗАВЫШАЮЦЬ КОШТЫ

У крамах Віцебскай вобласці КДК выявіў завышэнне коштаў.

Падчас маніторынгу за сітуацыяй на спажывецкім рынку Камітэтам дзяржкантролю Віцебскай вобласці прыняты меры па зніжэнні кошту сацыяльна значных тавараў. За студзень-май гэтага года парушэнні фарміравання цэн выяўлены ў 61 гандлёвым аб'екце ў Браслаўскім, Бешанковіцкім, Верхнядзвінскім, Віцебскім, Докшыцкім, Сенненскім, Талачынскім, Глыбоцкім, Аршанскім, Полацкім, Гарадоцкім, Пастаўскім, Мёрскім і Чашніцкім раёнах, а таксама ў Віцебску і Наваполацку. Напрыклад, у траўні ў некаторых крамах Віцебска і Оршы перавышэнне гандлёвых надбавак на малочную прадукцыю, сланечнікавы алей, муку, макароны і іншую прадукцыю склала ад 10% да 24%.

Пасля праверак цэны знізілі на 194 найменні тавараў. За неаднаразовыя парушэнні заканадаўства аб цэнах Камітэтам дзяржкантролю вобласці накладзены штрафы на кіраўнікоў арганізацый гандлю Віцебска і Віцебскага раёна.

Ведамства звяртае ўвагу кіраўнікоў гандлёвых аб'ектаў на неабходнасць ўнутранага кантролю за фарміраваннем кошту тавараў і своечасовага складання разлікаў рознічных коштаў з указаннем памераў гандлёвай надбаўкі да адпускной цаны вытворцы.

Ян Сведка

ПРАВЫ ЗЬНЯВОЛЕНЫХ

ЯК ЖЫВУЦЬ «ХІМІКІ»

На «хіміі», ці афіцыйна — у папраўчай ўстанове адкрытага тыпу (ПУАТ), свабода асуджаных мусіць абмяжоўвацца, а не адбірацца. Некаторыя мяркуюць, што на «хіміі» у зэка больш правоў, чым на зоне. Але апошнім часам даходзіць інфармацыя, што «хімікі» усё часцей сутыкаюцца не толькі з абмежаваннем волі, але і з абмежаваннем элементарных правоў. Пра гэта размаўляем з былым палітзэкам Міхаілам Жамчужным.

Паводле звестак, атрыманых з адкрытых крыніц, у Беларусі 37 ПУАТ І ЛПП (лячэбна-працоўных прафілакторыяў). У Віцебску папраўчых установаў адкрытага тыпу — тры: №9 — на вуліцы 3-я Чэпінская, 39, №10 (жаночая) — на вуліцы Базавай,17 і №11 — на вуліцы Цітова,121.

Былы палітвязень Міхаіл Жамчужны падтрымлівае камунікацыю не толькі з віцебскімі «хімікамі», але і са зняволенымі ў іншых рэгіёнах Беларусі. Дапамагае некаторым і маральна, і матэрыяльна.

Жамчужны кажа, што з узмацненнем рэпрэсій у дачыненні да «палітычных» зняволеных, якія накіроўваюцца на «хімію», пачалі змяняцца і ўмовы ўтрымання ў адкрытых установах. Калі раней на чэпінскай «хіміі» быў, напрыклад, пакой для спатканняў і людзі мелі магчымасць сустрэцца з блізкімі і роднымі, то цяпер такі пакой ліквідавалі.

У выпадку, калі асуджаны не стаіць на прафілактычным уліку, ён, з дазволу адміністрацыі, на 4 гадзіны можа выйсці ў горад з сямейнікамі.

Харчуюцца «хімікі» за свой кошт, а гэта, мяркуе Жамчужны, рычаг ціску на асуджаных. Асабліва на тых, у каго няма падтрымкі з волі і грошай у абрэз. У такіх цяжкіх сітуацыях былі выпадкі, калі адміністрацыя прапаноўвала некалькі пакуначкаў «Ролтану» ў якасці дапамогі. Пры гэтым пратэрміноўка ці няпоўная аплата камунальных паслуг за ўтрыманне бярэцца на кантроль і можа стаць падставай для спагнанняў.

«Па маіх звестках, на Чэпіна ўтрымліваецца крыху больш за 100 чалавек, і 45 з іх знаходзіцца на прафілактычным уліку, то бок амаль палове «хімікаў» забараняецца выходзіць у горад без суправаджэння міліцыі. Дазваляецца толькі набыццё прадуктаў пад кантролем «атрадніка», якога не так проста бывае адшукаць: ствараецца ўражанне, што ён хаваецца ад асуджаных. Па сутнасці, гэта форма рэпрэсіяў, бо людзей пазбаўляюць магчымасці паўнавартасна харчавацца. Гэткім чынам прыгнятаецца воля і пратэставыя настроі сярод «хімікаў», — кажа Жамчужны.

Працуюць асуджаныя 6 дзён на тыдзень, часам больш за 8 гадзін на дзень. Заробкі мізэрныя. У асуджаных, якія плацяць аліменты, з заробку могуць пакінуць суму, роўную пражытковаму мінімуму: 136 рублёў 60 капеек. З гэтых грошай яны аплачваюць утрыманне ў камендатуры, праезд на працу і з працы, харчаванне.

У адрозненні ад «зоны», у ПУАТ зняволеных нічым не забяспечваюць, акрамя пасцельнай бялізны. Плата за сацыяльныя паслугі складае ўлетку 18-20 рублёў, у ацяпляльны сезон — 55 рублёў на чалавека за месяц.

«За такія грошы пражыць немагчыма, таму зразумела, што „хімікі" маюць патрэбу ў дапамозе. Ведаю, што ў ПУАТ №17 людзей звальняюць з добрых працоўных месцаў на будоўлі і прымусова пераводзяць вучнямі на „Гомсельмаш" — з мізэрнай платай за працу. Пра якое харчаванне і стварэнне сацыяльных умоваў можна казаць у такіх выпадках?» — задае рытарычнае пытанне былы палітвязень.

Вялікай праблемай з'яўляецца доступ да санітарна-гігіенічных паслугаў. Пасцельныя прыналежнасці мяняюць недзе раз на тры-чатыры тыдні. Памыць — праблема. Пры гэтым адсутнічае вольны доступ да вяровак для бялізны, доступ да сушылкі абмежаваны.

На віцебскай «хіміі» на вуліцы Чэпіна ўсяго 4 спраўныя ўнітазы, 25 чалавек на адзін унітаз атрымліваецца. Гарачая вада — толькі ў адным душы.

Як кажуць зняволеныя, галоўнае і непарушнае правіла на «хіміі» — «усё — толькі з дазволу адміністрацыі». Падставаў на свабодны выхад у горад, на сустрэчу са сваякамі, на кароткатэрміновыя адпачынкі адміністрацыя звычайна не бачыць. Выключэнні ёсць, але яны толькі падкрэсліваюць агульнае правіла.

Негалоснай дамовай з'яўляецца ўзаемнае неўмяшанне. Калі «хімікі» не задаюць лішніх пытанняў і не ствараюць клопатаў адміністрацыі, то і супрацоўнікі ўстановы не шукаюць падставаў, каб прычапіцца да асуджаных.

Умоўна-датэрміновага вызвалення на віцебскай «хіміі» №9 наагул не практыкуецца

Міхаіл Жамчужны, з улікам свайго досведу знаходжання ў беларускіх калоніях і турмах, кажа, што ўмовы ўтрымання ў ПУАТ нават больш жорсткія, чым у калоніях. Калі на зонах асуджаных забяспечваюць трохразовым харчаваннем і санітарна-гігіенічным абслугоўваннем і ёсць умовы заняцца спортам, то «хімікам» трэба разлічваць выключна на сябе.

Ян Сведка

ТРАНСПАРТ

РУХ АЎТОБУСАЎ ЗМЯНІЎСЯ

З чэрвеня ў Віцебскім раёне прыпынілі рух некаторых рэйсаў прыгарадных маршрутаў. Сцвярджаецца, што гэта робіцца ў мэтах скарачэння выдаткаў па рэгулярных прыгарадных перавозках на летні перыяд.

З 09.06.2021г. не выконваюццаф рэйсы па наступных маршрутах: Віцебск - Старое Сяло з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 14.35 па панядзелках, аўторках, серадах, чацвяргах і пятніцах; Віцебск - Лёзна з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 10.50 штодня; Віцебск - Сущево з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 12.25 па аўторках; Віцебск - Янавічы з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 18.25 па суботах; Віцебск - Сакольнікі на перыяд да 1 верасня з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 14.25 па аўторках, серадах, чацвяргах, пятніцах і нядзелях; Віцебск - Мазалава з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 10.45 па аўторках і нядзелях; Віцебск - Гарадок з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 14.45 па панядзелках, аўторках, серадах, чацвяргах і пятніцах; Віцебск - Кабішча з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 13.10 па чацвяргах; Віцебск - Котава з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 18.40 па пятніцах; Віцебск - Астроўна з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 12.00 па пятніцах; Віцебск - Скрыдлева з часам адпраўлення ад п.п. «Пр. Маскоўскі »г. Віцебска ў 5.50 па суботах; Віцебск - Сянно з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 15.00 па аўторках; Віцебск - Сянно з часам адпраўлення ад аўтавакзала г. Віцебска ў 10.35 па чацвяргах.

Ян Сведка

ПАЛІТЫЧНЫ ПЕРАСЛЕД

ЖОРСТКІ ПРЫСУД ЗА КАМЕНТАР

58-гадовы інжынер з Віцебску Васіль Глушакоў быў прызнаны вінаватым у публічнай абразе прадстаўнікоў улады ў сувязі з выкананнем імі службовых абавязкаў (арт. 369 КК).

За кароткі каментар на адрас двух супрацоўнікаў Дубровенскага РАУС у суполцы «Вусаты Таракан» мужчыну прысудзілі да 1 году і 6 месяцам абмежавання волі з накіраваннем у папраўчую ўстанову адкрытага тыпу («хімія»). Прысуд агучыла 16 чэрвеня суддзя Алена Грабянчук.

Суд Чыгуначнага раёну Віцебску абавязаў таксама Васіля Глушакова выплаціць кампенсацыю маральнай шкоды пацярпелым міліцыянтам – па 1000 рублёў кожнаму. Апроч таго, суддзя Алена Грабянчук пастанавіла канфіскаваць у мужчыны мабільны тэлефон – як прыладу злачынства.

Каментар, за які быў асуджаны Васіль Глушакоў, быў пакінуты 7 лютага 2021 году ў групе «Вусаты Таракан» у сацыяльнай сетцы «Аднакласнікі» пад постам пра тое, як дубровенскія міліцыянты канфіскоўвалі паветраныя шарыкі. Нагадаем, 15 студзеня ў Дуброўне за бел-чырвоныя стужкі былі арыштаваны і асуджаны на 7 сутак мясцовы прадпрымальнік Міхаіл Чамурака. У ягоным доме тады адбыўсяператрус – былі канфіскаваныя шарыкі, якія віселі на акне.

«Супрацоўнікі Дубровенскага РАУС канфіскоўвалі шарыкі, а два вызначыліся тым, што рызыкавалі нават здароўем і жыццём… І я не канкрэтна ім адказаў, а адказаў таму, хто даваў заўвагі. Я напісаў, што «два ДБ». Так, скарочана», – расказаў пасля абвяшчэння прысуду Васіль Глушакоў.

Мужчына знаходзіцца пад падпіскай аб нявыездзе і збіраецца абскардзіць прысуд, які пакуль не набыў законнай моцы.

На думку былога палітвязня і праваабаронцы Міхаіла Жамчужнага, прысуд Глушакову «не адэкватны ўчыненаму».

«Вельмі здзіўляюся жорсткасці і несправядлівасці рашэнняў судовых органаў. Я не ведаю, дзе навучаліся суддзі і якіх мэтаў дамагаюцца, але лічу, што гэта вельмі жорсткі прысуд. Некаторыя кажуць, што паўтара года «хіміі» – гэта больш жорстка, чым паўтара года ў калоніі. Хлопцы скардзяцца, што там ніякіх бытавых умоваў няма», – сказаў Міхаіл Жамчужны.

Уладзімір Бляяўскі
«Віцебская вясна»

АБ'ЯВА

Каб атрымліваць кожны нумар газеты "Дзвінскі Ўзгорак" паведаміце рэдакцыі аб гэтым. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэдэфануйце.

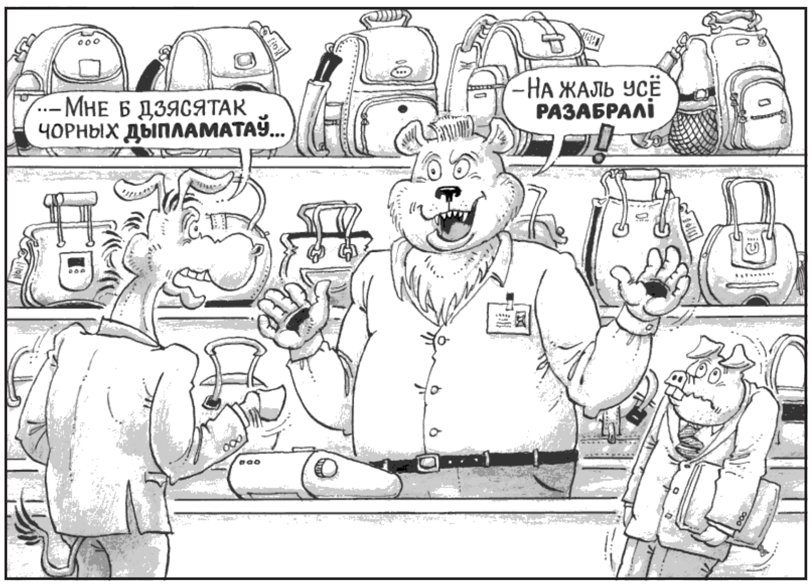
Калі парушаны вашы правы спажыўца, працаўніка, то даем эфектыўныя парады па абароне права і пошуку бясплатных юрыстаў. Звяртайцеся на адрас газеты "Дзвінскі Ўзгорак".

Наша газета стала размяшчацца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ПА ЧЫЁЙ ВІНЕ АД ЛІСАБОНА ДА УЛАДЗІВАСТОКА ПА ПРАМОЙ НЕ ДАЛЯЦЕЦЬ

Пад ціскам новых абставін, не дачакаўшыся крыку пеўня, штатным прапагандыстам давялося разварочвацца на 180 градусаў. Але тварам у бруд ніхто з іх не ўдарыў.

Чарговая інфармацыя, вартая ўвагі чытачоў НЧ пра «нашу Расію», з нашай жа Расіі і прыйшла.

Цытую па сайце «Эхо Москвы»: «У красавіку 2019 года ў ходзе паездкі па рэгіёнах быў атручаны пісьменнік Дзмітрый Быкаў, яму цудам удалося пазбегнуць смерці. The Insider і Bellingcat здолелі высветліць, што ў гэтым замаху на забойства ўдзельнічалі тыя ж супрацоўнікі ФСБ з НДІ-2 і Другой службы, якія атруцілі Аляксея Навальнага і Уладзіміра Кара-Мурзу. Замаху таксама папярэднічала доўгае сачэнне (ФСБ лётала ўслед за Быкавым на працягу года) і, як і ў выпадку з Навальным, пасля атручвання рабіліся лжывыя заявы аб "нетранспартабельнасці" пацыента. Гасцініца, дзе, мяркуючы па ўсім, атруцілі Быкава, можа быць звязаная і з атручваннем Навальнага».

Пералічваць падрабязнасці не буду. У два клікі яны даступныя цікаўным. Чаго не скажаш пра змест «чорнага дыпламата», які фігураваў на відэакадрах падчас сустрэчы адзінага палітыка (АП) з расійскім калегам у Сочы.

…Але закрытасць інфармацыі толькі распальвае цікавасць да яе. У прыватнасці, хацелася б ведаць, наколькі падрабязна расійскія рыцары плашча і кінжала дзеляцца са сваімі беларускімі калегамі вопытам па ўжыванні «Навічка». Мяркуючы па рэгулярных публікацыях «The Insider» і «Bellingcat», вопыт назапашаны каласальны.

Ад якой спадчыны яны адракліся

«Пётр сказаў Яму ў адказ: "Калі нават усе зняверацца ў Табе, я ніколі не зняверуся". Ісус сказаў яму: "Сапраўды кажу табе, што ў гэтую ноч, перш чым заспявае певень, тройчы адрачэшся ад Мяне. Пётр адказаў Яму: "Хоць бы давялося памерці з Табою, не адракуся ад Цябе"» (Евангелле паводле Мацвея 26:33-35).

У гэтых радкоў Евангелля ёсць шанец не толькі прэтэндаваць на ролю эпіграфа да нашай «Азбукі паліталогіі», яны гарманічна глядзеліся б на першай старонцы акадэмічнага выдання, прысвечанага гісторыі беларускай дзяржаўнасці. Паспрабуем разабрацца, ад якой спадчыны яны адмовіліся.

«Беларусь — гэта еўрапейская дзяржава». Такім адкрыццём у жніўні 2009 года адзіны палітык (АП) падзяліўся са сваім калегам падчас візіту ў Літву. Спіс жа патрабаванняў, які высоўваецца еўрапейцамі, «ніякай алергіі, ніякага адпрэчвання» не выклікаў. Адзінае, што патрабавалася для яго прыняцця «без шкоды нашай унутранай палітыцы», — «трохі часу».

Далей — больш. У Пасланні–2012 гаворка ўжо ішла пра «інтэграцыю інтэграцый», мэтай якой называлася «стварэнне агульнай эканамічнай прасторы ад Лісабона да Уладзівастока».

На жаль, не склалася, і не па прычыне дзяржавы, размешчанай у геаграфічным цэнтры Еўропы, якая прэтэндуе на ролю донара еўрапейскай стабільнасці. Нашы партнёры аказаліся «апошнімі гнюсамі». Яны не вытрымалі выпрабаванняў «інтэграцыяй інтэграцый». У выніку ад Лісабона да Уладзівастока па прамой без загагуліны не даляцець.

Пад ціскам новых абставін, не дачакаўшыся крыку пеўня, штатным прапагандыстам давялося разварочвацца на 180 градусаў. Я нават пачаў за іх непакоіцца, але дарэмна. Тварам у бруд ніхто не ўдарыў, што і пацвярджае цытата, запазычаная з артыкула навуковага супрацоўніка Інстытута філасофіі НАН РБ Аляксея Дзерманта: «Сёння нам, разумеючы нязменную драпежніцкую прыроду заходняй палітыкі, ні ў якім разе нельга дазволіць заспець сябе знянацку, заспакоіць прыгожымі словамі, распаліць супярэчнасці, каб мы не здолелі супольна з саюзнікамі дзейнічаць разам і зладжана ў любой сітуацыі. Гэта не клікушаства, гэта звычайны рэалізм, неабходны для таго, каб ніякай вайны на нашай зямлі больш ніколі не было».

Дзякуй, Аляксей. Галоўнае, каб не было вайны.

Са жніўня быццам прарвала

Выкарыстанне курсіву пры напісанні асабістага займенніка множнага ліку трэцяй асобы — яны — у падзагалоўку папярэдняй часткі артыкула, відаць, варта патлумачыць. Хай прабачаць мне тыя, каму па штаце належыць сачыць за чысцінёй маіх аўтарскіх намераў, але, калі я выкарыстаў курсіў, дык тым самым паставіў пад сумнеў факт адзінства беларускага народа. Маўляў, ёсць "яны" і "яны". Першыя аддаюць перавагу аб'яднанню з Расіяй, другія — інтэграцыі з Еўропай. Другіх, у адрозненне ад першых, страшылкі Дзерманта не палохаюць.

Але якія суадносіны першых з другімі? Адказ на гэтае пытанне нельга ўзяць са столі або высмактаць з пальца. На жаль, з іншымі крыніцамі сацыялагічных ведаў у Беларусі не вельмі добра. Тыя, хто па штаце за грошы падаткаплацельшчыкаў абавязаны такія веды грамадству прадастаўляць, маўчаць, падобна народу ў фінальнай сцэне пушкінскага «Барыса Гадунова».

КОЛЬКАСЦЬ АРТЫКУЛАЎ, ЯКІЯ ЗМЯШЧАЮЦЬ ФРАЗЕАЛАГІЗМ «ДЫЯЛОГАВАЯ ПЛЯЦОЎКА» Ў ГАЗЕЦЕ «СБ. БЕЛАРУСЬ СЕГОДНЯ»

2016	2017	2018	2019	2020	2021
6	7	10	18	223	209*

* З 1 студзеня па 11 чэрвеня

…Статыстыка, вынятая з сайта самай салітарнай газеты краіны, гэта пацвярджае.

Нескладана зразумець прычыну «ўраджайнасці» 2020 года. Для менш здагадлівых дадаткова растлумачу, што за студзень-ліпень пошукавік знайшоў толькі 5 артыкулаў, якія змяшчаюць фразеалагізм, які нас зацікавіў, а пачынаючы са жніўня — быццам штосьці прарвала ў нябеснай канцылярыі...

Чым хутчэй, тым лепш

Але сама па сабе колькасць дыялогавых пляцовак не пераходзіць у якасць дыялогу, зрэшты, як павелічэнне царкоўных прыходаў не спараджае росту колькасці ўцаркоўленых, г. зн. людзей, што не проста прынялі хрышчэнне, але якія рэгулярна ўдзельнічаюць у царкоўным жыцці, якія імкнуцца жыць па-хрысціянску і падтрымліваюць сацыяльныя адносіны ў межах сваёй царкоўнай абшчыны. Такіх інфармацыйна-аналітычнай цэнтр у 2017 годзе налічыў 8,5% пры 95% рэспандэнтаў, якія адзначылі сваю прыналежнасць да розных рэлігійных канфесій.

Нармальныя краіны будуюцца на кампрамісах. Дыялог — гэта інструмент, з дапамогай якога пошук кампрамісаў ажыццяўляецца…

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
"Новы Час"

ПАЛОННЫ

ДРАМА ПРАТАСЕВІЧА ЯК МАДЭЛЬ ПАВОДЗІНАЎ ДЛЯ ІНШЫХ ПАЛІТВЯЗЬНЯЎ

Перавод Рамана Пратасевіча і Соф'і Сапегі пад хатні арышт сьведчыць пра тое, што ўлады працягваюць шматходавую гульню, выкарыстоўваючы апазыцыйнага журналіста як важкую фігуру.

Улады, пэўна, вырашылі, што калі ўжо затрыманьне Рамана Пратасевіча абярнулася такімі маштабнымі ахвярамі (закрыцьцё паветранай прасторы, сэктаральныя санкцыі ЭЗ), то трэба выкарыстаць палоннага напоўніцу. Тым больш што згода Рамана «супрацоўнічаць са сьледзтвам» адкрыла перад кіраўніцтвам дзяржавы пэўныя магчымасьці. Гульня адбываецца шматходовая, арыентаваная на розных адрасатаў. Адначасова вырашаецца некалькі задач.

Найперш, вядома, гэта дыскрэдытацыя апазыцыі. «Выкрывальніцкія» заявы Пратасевіча павінны пацьвердзіць увесь той нэгатыў у адрас палітычных апанэнтаў, які шырокай плыньню льецца з тэлеканалаў БТ амаль цэлы год. Плюс дыскрэдытацыя краін Захаду (нібыта прыведзеныя Пратасевічам «доказы» кіраваньня пратэстамі заходніх спэцслужбаў). Гэта ўсё праца на ўнутраную аўдыторыю.

Каб «прадаць» скандал з самалётам Расеі, беларускія ўлады пачалі рабіць акцэнт на тым, што Раман нібыта ваяваў на Данбасе. Гэта прыцягнула актыўную ўвагу расейскіх мэдыя. У кантэксьце вырашэньня гэтай задачы зьявілася гульня (як высьветлілася пазьней, няўдалая) з самаабвешчанай ЛНР.

Перавод пад хатні арышт расейскай грамадзянкі Соф'і Сапегі, — гэта таксама жэст у бок Масквы, дэманстрацыя «гуманізму» беларускага рэжыму.

Праява «гуманізму» адрасаваная і заходняй аўдыторыі. Там шмат пісалі, што Пратасевіча катуюць. І на спачуваньні да ахвяры дыктатарскага рэжыму (а не толькі праз парушэньне бясьпекі авіяпалётаў) грунтавалася мэдыйная кампанія супраць рэжыму Лукашэнкі. Зьяўленьне Рамана на публіцы здаровым, бадзёрым і з усьмешкай на твары мусіла абвергнуць усе гэтыя жарсьці. У гэтым кантэксьце варта разглядаць і перавод Рамана пад хатні арышт.

Таксама гэтым зьяўленьнем Пратасевіча на публіцы афіцыйны Менск імкнуўся калі не прадухіліць, то зьмякчыць эканамічныя санкцыі. Маўляў, заходнія палітыкі ня маюць рацыі, яны робяць няправільныя высновы. Аднак тут атрымалася ня вельмі ўдала. Бо ніхто ня можа растлумачыць беларускаму кіраўніцтву, што для заходняй грамадзкасьці такія прыёмы абсалютна непрымальныя. Прымушаць палітвязьня казаць патрэбныя турэмнікам словы і выразы — гэта з пазыцыі эўрапейскіх каштоўнасьцяў ёсьць грубае парушэньне правоў чалавека, недапушчальны спосаб маральнага, псыхалягічнага ціску. Таму эфэкт ад зьяўленьня Пратасевіча на прэсавай канфэрэнцыі 14 чэрвеня аказаўся адваротным. Хацелі, як лепш, а атрымалася, як заўсёды. Такім спосабам санкцыі прадухіліць не ўдалося.

Яшчэ адзін аспэкт гэтай чарговай беларускай драмы завязаны на псыхалёгіі аднаго чалавека. Фэномэн маральна зламанага ворага, які раскаяўся, шмат што тлумачыць у беларускай палітыцы. Цягам усяго прэзыдэнцтва Аляксандра Лукашэнкі шматлікім палітвязьням настойліва прапаноўвалі пісаць прашэньне аб паміламаваньні. Для кіраўніка дзяржавы гэта было прынцыпова важна. І цяпер «тэрарыст» аказаўся зусім ня страшным. Вораг, які плача перад тэлекамэрай, просіць літасьці і ласкі ад «Аляксандра Рыгоравіча» — гэта той палітычны дывідэнд, які перакрывае ўсе нэгатыўныя наступствы скандалу з самалётам. Маральна зламаны праціўнік стаў бальзамам на траўмаваную душу, псыхалягічнай сатысфакцыяй за перажытыя дні стрэсу летам і восеньню мінулага году.

Пасьля гэтага можна праявіць і «гуманізм». Сёньня ў Беларусі звыш 500 палітзьняволеных. Аднак «гуманізм» праяўлены толькі адносна Юрыя Васкрасенскага і Рамана Пратасевіча. (Соф'я Сапега ў гэтым шэрагу апынулася хутчэй за кампанію). Васкрасенскі і Пратасевіч ня проста пакаяліся публічна на камэру, але фактычна перайшлі на другі бок барыкад. Гэта мадэль паводзінаў для ўсіх палітвязьняў, якія хочуць датэрмінова выйсьці на свабоду.

Валер Карбалевіч
"Радыё Свабода"

КЛАСІК

ВАСІЛЬ БЫКАЎ: ТРЭБА ЖЫЦЬ І ЗМАГАЦЦА

Гэтыя гутаркі Юрася Залоскі з Васілём Быкавым адбыліся ў траўні–чэрвені 1995 года. Яны былі найперш абумоўленыя часам, які перажывала Беларусь: рэферэндум аб мове, інтэграцыі з Расіяй і змене нацыянальнай сімволікі. Але гэтыя гутаркі, прысвечаныя лёсу Беларусі ды верагоднасці выжывання беларускай нацыі і культуры, і сёння найактуальныя, — і яскрава сведчаць аб тым, што думкі і словы вялікіх людзей не спазняюцца і не знікаюць, бо існуюць і ў сваім часе, і па-над ім…

— Вы як пісьменнік даволі хутка набылі папулярнасць і мелі магчымасць бачыць, як ставіцца да пісьменнікаў за мяжой і ў нас. Ці не было ў Вас шкадавання, што Вы — пісьменнік вось гэтага народа?

— Юрась, я скажу, што для мяне даўно ўжо з'яўляецца праблемай само існаванне «народа»... Асабліва цяпер я пачынаю думаць, што пакуль мы шчыравалі «дзеля народа», кляліся імем народа — у нас яго ўкралі.

Засталася нейкая нацыянальная эліта, а нацыянальнай, народнай асновы — не стала. Не стала народа. Я гэта гавару баючыся, як нейкае святатацтва, як у ранейшыя часы гаварылі пра д'ябла і Бога. Але сапраўды, калі мы гаворым «народ, беларускі народ», — то гэта ўвогуле абстракцыя, гэта — па інерцыі. Калі ж канкрэтней паспрабаваць сабе ўявіць: а дзе ён, гэты народ, дзе яго часткі ці хоць бы нейкая значная частка? Раней гэта было проста: існавала сялянства, яно было моўнай, культурнай, генетычнай, этнаграфічнай і г.д. асновай нацыі. Цяпер сялянства няма. Дзе цяпер сялянства? Дажываючыя пенсіянеры-калгаснікі ў вёсках ці элітныя спецыялісты ў сельскай гаспадарцы (аграномы, заатэхнікі і інш.) — хіба яны могуць уважацца за аснову нацыі? Я вельмі ў гэтым сумняваюся... Дык вось калі культурная эліта развівала культуру — для «беларускага народа», — знік сам народ. Горад, урбанізаванае насельніцтва гарадоў, — баюся, гэта ўжо не беларускі народ; яно з Беларуссю нічога агульнага не мае, апроч, хіба што, тэрыторыі пражывання. Менск — горад «беларускі» толькі таму, што ён знаходзіцца на тэрыторыі Беларусі, а ў астатнім — якая яго адрознасць, скажам, ад Смаленска, Цвяры, Масквы? Чым ён ад іх адрозніваецца?..

— Бадай аб'явамі ў метро...

— Вот іменна — аб'явамі ў метро... І раптам з'явіліся бел-чырвона-белы сцяг і «Пагоня», якія тут жа былі скасаваны — «па волі народа»...

Ідэя Адраджэння — ідэя, канечне, правільная, высакародная, ва ўсіх адносінах цудоўная, — трапіла не на тую глебу. Вот у чым справа. Можа быць, яна трапіла зарана...

— ...Што такое Лукашэнка? Мясцовы, так бы мовіць, феномен, ці — з'ява больш маштабная, сістэмная?

— Гэта не мясцовы феномен. Можна нават сказаць, што ў гэтым сэнсе Лукашэнка мудры як змей. Ён прадбачыў і прадбачыць тое, пра што дэмакраты яшчэ толькі пачынаюць здагадвацца. Найперш, натуральна, ён думае пра ўладу. А ўладу ён можа захаваць толькі ў тым выпадку, калі тут не адбудзецца сацыяльны выбух. Таму што змесці яго ўладу зможа толькі сацыяльны выбух вялізнай сілы. Гэта можа адбыцца ва ўмовах, калі народ будзе даведзены да крайняй мяжы выжывання, калі ўжо не будзе чаго есці. Таму, каб гэтага не здарылася, яму як мага хутчэй трэба інтэгравацца ў вялікую імперыю і тым забяспечыць гарантыю, алібі на будучае. Бо што б тады ні здарылася, Лукашэнка не будзе вінаваты. Калі нават і здарыцца самае горшае, то ўвесь гнеў будзе скіраваны на Маскву, Масква будзе вінавата, бо яна будзе кіраваць. Заўсёды ж можна сказаць, што яна не дала нам нафты, грошай і да т.п. Ён, такім чынам, будзе ні пры чым....

— Вашая парада ў такіх неспрыяльных варунках маладым патрыётам, хто не жадае прымаць «новай» палітыкі і, расчараваны лёсам, не ведае, што рабіць далей?

— Суняць сваё расчараванне і працаваць. Працаваць дзеля падвышэння нацыянальнай самасвядомасці. Толькі гэта.

У нас жа гіне культура. Як заўсёды ў такіх умовах, узрастае роля дыяспары... Культурныя пласты напрацоўваюцца на працягу доўгага часу, высілкамі многіх пакаленняў, а руйнуюцца — імгненна, нашмат хутчэй. Патрыёты мовы, дзеячы ТБМ выступалі за тое, каб адраджаць мову павольна, каб — «не перагнуць палку», каб — «да канца стагоддзя». І гэта ўвогуле правільна. Але вынішчацца яна будзе за лічаныя гады, калі не месяцы. Таму што адразу абвальна пяройдуць кіраўніцтва, эліта, горад ужо перайшоў, засталося яшчэ авалодаць расейскай моваў вёсцы, дзе яшчэ нейкія рудыменты беларускасці захаваліся... І ўсё...

Таму не трэба роспачы. Трэба закансерваваць тое, што ў нас ёсць, што напрацавала нацыя ў галіне культуры і літаратуры, мастацтве, і ў элітных слаях будзе адбывацца, прынамсі, я так думаю, марудная рэанімацыя, падтрымка нацыянальнага жыцця. Як гэта было ў мінулым. Хоць у мінулым усё-такі лепшыя былі ўмовы, таму што тады ашчаднікам мовы і нацыянальнай культуры — не свядомасці, а культуры — было сялянства, якое іх выпрацоўвала і кансервавала. Яно па сацыяльных прычынах не магло далучыцца да чагосьці іншага, да іншай мовы і культуры. А цяпер тэлебачанне далучыць каго хочаш, хоць самога д'ябла. І таму будзе даволі складана. Але, тым не менш, я ўсё-такі думаю, што нацыянальная культура і жыццё будуць прадаўжацца, хоць у некалькі аслабленым стане.

Я, канечне, песіміст. Але я песіміст у адносінах да пакалення майго веку, у адносінах да сябе асабіста; я ведаю, што мне нацыянальнага росквіту не дачакацца, я не пабачу, гэта будзе недзе пасля, але гэта будзе. Будзе шчасце, і будзе дзяржаўнасць, і будзе ўсё, таму што ў той форме, у якой мы існавалі як народ і якая нам наканавана цяперашнім кіраўніцтвам, — у такой форме шчасця не будзе. Будзе зноў няшчасце.

І людзі зноў будуць шукаць, зноў будуць кідацца ў пэўным накірунку. А пэўны накірунак для нас — мы не першапраходцы ў гэтым сэнсе — паказваюць нашыя суседзі, паказвае Еўропа, і мы ў рэшце рэшт (скарочана) пойдзем туды. Канечне, пры ўмове, што ядзерны Апакаліпсіс не спыніць усё гэта. А сёння гэта зноў становіцца вельмі магчыма...

(скарочана)

Юрась Залоска
"Новы Час"

ПАЛІТВЯЗЕНЬ

«ВЛАСТЬ НАСТОЛЬКО СЛАБА, ЧТО ОБЪЯВИЛА ВОЙНУ СВОЕМУ НАРОДУ»

Уже год Виктор Бабарико находится в СИЗО КГБ и не признает вину ни в коррупции, ни в «отмывании» денег. Процесс по его делу близится к завершению. Кажется, ни у кого нет иллюзий, что наказание будет суровым. Но сам Виктор Дмитриевич, как и год назад, стоит на своем: перемены в Беларуси неизбежны. Он рассказал, почему не остановился, даже когда забрали его сына, что думает о встрече с Лукашенко в СИЗО и готов ли к тому, что попадет в колонию.

…Почти в каждом интервью и на встречах во время поездок по стране у Виктора Дмитриевича спрашивали, понимает ли он, что его могут посадить, как это было с кандидатами в президенты в 2006 и 2010 годах. «Почему я должен быть готов сесть за несовершенное преступление?» — отвечал он тогда. Сегодня экс-банкир признает, что невозможно быть готовым к такой неадекватной жестокости власти.

— Конечно, мы обсуждали в семье и с командой возможные последствия моего решения, рассматривали сценарии с арестами. Однако никто не предполагал, что власть настолько слаба и испугается своего народа, что будет объявлена война против граждан Беларуси. Ведь любая жестокость — проявление страха и слабости. Сильный не бывает жестоким. В то же время требование изменений в стране, проявленное с такой силой и сохраняющееся столь длительное время, вызывают гордость за нас всех и уверенность в будущем. Поэтому, ответив себе на вопрос «зачем?», можно пережить любое «как».

Как и другие политзаключенные, Виктор Бабарико говорит, что самое сложное в условиях практически полной информационной изоляции не отчаяться и верить в тех, кто остался на воле.

— В любом начинании важна не только скорость достижения результата, но и необратимость начатых процессов. Запуск «термоядерной» реакции желания изменить свою жизнь к лучшему у многих, оставшихся «снаружи», — очень необходимый момент для тех, кто находится «внутри». У власти ситуация обратная. Они находятся в «спирали отчаяния». Чем дольше сохраняется движение и желание людей к переменам, тем сильнее страх и необходимость репрессий. А значит, придет понимание неизбежности отвечать за содеянное. Чтобы остановить раскручивание этой спирали, нужно объяснить всем: изменения не приведут к мщению. Право на ошибку и покаяние, а значит, прощение и милосердие, есть для каждого.

По словам Виктора Бабарико, письма ему доходят редко. Но это важная поддержка, подчеркивает он. Виктор Дмитриевич вспоминает, что три дамы смогли прорвать «информационную блокаду», отправив 200 (!) писем и открыток. Особенно, говорит, приятно получать сообщения от молодых — «в такие моменты чувствуешь себя молодым и задорным».

Экс-банкиру предъявлено обвинение в получении взяток и «отмывании» средств, полученных преступным путем. В отличие от других фигурантов «дела Белгазпромбанка», Бабарико последовательно и настойчиво заявляет, что невиновен. Он не пошел на сотрудничество со следствием, несмотря на то, что за решеткой весь этот год остается его сын Эдуард. Почему?

— Очень непростое испытание понимать, что твой сын — заложник. Практически все давние друзья, близкие люди, как знающие меня давно, так и ставшие мне такими в последнее время, тоже находятся за решеткой либо прошли через задержания и ограничения свободы. Пусть они в разной степени знакомы со мной, но практически никто из них не сказал обо мне плохого слова, не пошел на обман, чтобы облегчить свою участь. Они верят, что я не преступник. Признать вину в преступлении, которое я не совершал, — обмануть всех этих людей. Я прожил жизнь и прямо смотрел людям в глаза. Не знаю, сколько и где мне осталось провести оставшуюся часть моей жизни, но я не хочу прятать глаза за свое предательство. В особенности перед своими детьми…

Ожидание перемен сильно затянулось. Но Виктор Дмитриевич по-прежнему считает, что попытки изменить ситуацию в стране были ненапрасными и что перемены неизбежны.

— Наша страна упорно шла по пути изоляции от внешнего цивилизованного мира и формировала вокруг себя сплошных врагов. В такой ситуации мы неизбежно должны были присоединиться к чьему-либо персональному или региональному узкому «мирку». Не будь событий 2020 года, мы бы уже окончательно потеряли шанс быть самостоятельной страной, и произошло бы это незамеченным для всего мира, так как судьба Беларуси мало кого интересовала. А сейчас нам сопереживает весь цивилизованный мир. У нас сохраняется шанс на присоединение к глобальному сообществу. Нужно сопереживать трагическим персональным потерям, но для нации и страны эти люди оставили надежду на лучшее будущее. Мы должны быть благодарны за их жертвенность. К сожалению, так уж устроены любые сообщества: для общего счастья кто-то должен быть «ранним евангелистом» и брать на себя больше ответственности.

В последнее время все чаще можно услышать, что перемены возможны только в результате жестких санкций. По сути, на свои силы белорусы уже не рассчитывают, растет поток эмиграции. Виктор Дмитриевич сравнивает нашу ситуацию с борьбой организма с вирусом.

— Мы больны диктатурой. Внешние санкции — очень действенное лекарство. Но необходимо выработать внутренний иммунитет и запустить механизм выздоровления. Уезжающие за границу ослабляют нас. Их можно понять. Но нужно задуматься над одной вещью. Они уезжают от «очень плохого» к просто «плохому», ведь вынужденная эмиграция именно такова, то есть минимизируют потери. Оставаясь же и пытаясь что-то изменить, у нас появляется шанс на выбор между «очень плохим» и «хорошим». Поэтому источником перемен можем быть только мы сами, то есть способность нашего «организма» сопротивляться этой заразе. И я верю, что «лекарство» и свежий воздух сильно ускоряют выздоровление….

Читайте нас тут:
ВКонтакте — https://vk.com/tutby: Instagram — http://instagram.com/tut-bylive Viber — https://invite.viber.com/

Заснавальнік і рэдактар: Смолікаў Канстанцін Эдуардавіч

Адрас рэдакцыі: г. Віцебск, вул. 1-я Сенeнская д.5, Тэл. +375-29-218-98-38, e-mail: kas_vit@tut.by
Газета выдаецца з лютага 2014 г.

Падпісана да друку 28.06.2021 у 15.50
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца пры падтрымцы аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна добраахвотнікамі.